

Jadwiga Narębska

MINĘŁO I NIE POWRÓCI

Tak bardzo dawno
Że chyba w innym życiu
Był świata cichy zakątek,
I tam wspomnienia
Z dzieciństwa błogie,
Zrodziły swój początek,
Zjeżdżaliśmy się na wakacje,
Tam przystań była Rodziny,
Któż z nas doceniał, że spędzaliśmy
Najmilsze w życiu godziny.
Skrzynki. Wujostwo. Oleńka. Chłopcy
I wieś ta polska, kochana,
Gdzie smutek wszelki był nam obcy
A gorzka przyszłość nie znana.
Byliśmy wszyscy w gromadzie razem,
W wielkim rodzinnym komplecie.
Nikogo wtedy nie brakowało –
- Nikt się nie tułał po świecie.
Bo świat się dla nas wtedy zamykał

W gościnnym białym dworze,
W ciemnej alei, w kwiatkach w ogrodzie,
W polach, gdzie cięto zboże,
Stawiano mędlę i rosły stogi
A my zjeżdżaliśmy ze sterty,
Wśród śmiechu, krzyków i koziółków
Nie bacząc na zakręty.
To były nasze polskie żniwa
Innych już nie widziałam –
Więc tamte złote łany zboża
W sercu zapamiętałam.
Na spacer szło się na krzyżówkę,
Do lasu, chociaż mały,
Czasem na górę Patrolem zwaną,
Skąd widok był wspaniały.
No a w ogrodzie – cóż za owoce!
Jedliśmy ile siły,
Jabłka i gruszki, śliwki, morele,
No i garściami maliny.
Potem o zmroku przy wielkim stole
Suto nakrytym świetnymi potrawami,
Rodzina cała siadała wokół

Wszyscy z apetytami...

W niedzielę konie zaprzęgano

Do Siedlca do kościoła,

Pamiętam polne kwiaty w ołtarzu,

A po Mszy szliśmy na groby Dziadków

Pacierz na wiejskim zmówić cmentarzu..

A gdy pogoda nie dopisała

I deszcz na świecie padał,

To klękaliśmy z Ciocią razem

Przy ołtarzyku strojnym w kwiaty,

Przed częstochowskim obrazem.

A w całych Skrzynkach drogich

Ciocia przedziła w dobroci,

Pamiętam jak Tatuś mawiał

Najlepsze serce z całej Rodziny

Jest u tej „małej” Zosi...

Wtedy też lato upalne było i chyba najpiękniejsze –

Ostatnie lato tamtego życia –

Kto z nas przypuszczał

Że groźba klęski

Czyha tak blisko z ukrycia...

Jak grom z jasnego nieba

Pierwszego września wszystko się zaczęło,
Świat zachwiał się w posadach
I tamto życie runęło..
Napadła nas przemoc zbrojna
Nastała długa i okrutna wojna.
Bogu niech będą najwyższe dzięki,
Że nam ocalił Ciocię
Z tej strasznej zawieruchy,
Poprzez te wszystkie lata
Ona jest nam jak Matka
Źródłem pociechy otuchy.
Wszystko w Rodzinie co najlepsze
Skoncentrowało się w Cioci,
Jej złote serce było i będzie
Uosobieniem dobroci..

